

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: Ing. P. T.**, zastoupen Mgr. Janou Hansalanderovou, advokátkou, se sídlem Rakovník, Husovo nám. 22, proti **žalované: Rada Města Smečno**, se sídlem Smečno, nám. T. G. Masaryka 12, zastoupena JUDr. Lumírem Mondokem, advokátem, se sídlem Praha 10, Hokejová 928/4, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 3. 2006, č. j. 274/06, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 44 Ca 68/2006 - 19 ze dne 22. 8. 2006,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaná **je** povinna uhradit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 4800 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jany Hansalanderové, advokátky, se sídlem Rakovník, Husovo nám. 22.

Odůvodnění:

Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá shora uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno její výše uvedené rozhodnutí a věc jí vrácena k dalšímu řízení. Zrušeným rozhodnutím zamítla stěžovatelka odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu ve Smečně, kterým byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

Kasační stížnost je předně podána z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka

nejprve uvádí, že nesouhlasí s právním názorem krajského soudu vysloveným v napadeném rozhodnutí, že všechny žádané zápisy ze všech zasedání zastupitelstva vydané v určitém časovém období jsou informací ve smyslu zákona. Zápisy ze zasedání obsahují dle stěžovatelky celou řadu informací a zápisy jsou jejich nositelem či zprostředkovatelem. Informace je pak dle názoru stěžovatelky jen jedním z řady konkrétních údajů, případně skupinou údajů vztahujících se k určité problematice. Stěžovatelka namítá, že ze zákona nelze dovodit oprávnění žadatele obdržet všechny písemné výstupy z činnosti orgánů obce (vyjma úzké v zákoně vymezené části údajů - § 11 zákona), aniž by žadatel vůbec byl jen náznakem specifikoval oblast či problematiku, o kterou má zájem.

Stěžovatelka v souladu se svým rozhodnutím tvrdí, že žadatel je povinen požadovanou informaci blíže specifikovat. Takovou informaci může být dle stěžovatelky i jednotlivý konkrétní zápis z určitého jednání, nikoliv však všechny zápisy ze všech jednání. Pokud není žádost o poskytnutí informace dostatečně konkrétní a je formulována tak obecně, jak tomu bylo v posuzovaném případě, nemůže stěžovatelka splnit svoji povinnost informaci poskytnout. Stěžovatelka nemůže vyloučit, že žádané podklady - zápisy - mohou samy o sobě, případně ve spojení s dalšími informacemi obsahovat i informace dle ustanovení § 11 odst. 1 nebo 2 písm. a) nebo c), tedy takové, které se neposkytují.

Stěžovatelka dále tvrdí, že zákon č. 106/1999 Sb. sleduje i významnou celospolečenskou funkci – posílení kontroly veřejnosti nad činností samosprávy a orgánů státu. Účelem zákona dle stěžovatelky není umožnit komukoliv vytvářet si vlastní věcně ani časově neomezené archivy, které žádnou společenskou funkci neplní, a zvyšovat nároky na administrativu u povinných subjektů, nadto s rizikem, že může dojít k poškození práv třetích osob. Krajský soud dle tvrzení stěžovatelky napadeným rozhodnutím připustil věcně, obsahově i časově neomezené požadavky na poskytování informací, či spíše podkladů z činnosti orgánů obce, a tím současně podstatně ztížil možnost plnění ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) a c) zákona č. 106/1999 Sb. ze strany stěžovatelky a dokonce vytvořil prostor k případnému zneužití práva na informace či dokonce k šikanóznímu výkonu tohoto práva.

Stěžovatelka dále tvrdí, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, popřípadě pro jinou vadu řízení před soudem. Stěžovatelka napadá názor krajského soudu ohledně vztahu ustanovení § 97 zákona o obcích a ustanovení § 11 odst. 2 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že uvedené ustanovení zákona o obcích neukládá obcím povinnost zveřejňovat zápisy v předem stanovených pravidelných obdobích až do nejbližšího následujícího období a nejedná se tudíž o zveřejnění ve smyslu ustanovení § 11 odst. 2 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. Stěžovatelka krajskému soudu vytýká, že svůj závěr učinil toliko na podkladě porovnání konkrétní právní úpravy dané dvěma zákony, aniž by blíže zkoumal, nakolik stěžovatelka povinnost danou ustanovením § 97 zákona o obcích ve skutečnosti plní. Podle názoru stěžovatelky i konkrétní způsob výkonu její povinnosti podle citovaného ustanovení zákona o obcích má pro posouzení věci význam a krajský soud této otázce nevěnoval náležitou pozornost nejen v rámci dokazování, ale ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které je tak dle stěžovatelky nepřezkoumatelné.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zopakoval svá tvrzení obsažená v žalobě a dále uvedl, že dokazování skutečností, na které poukázala ve své kasační stížnosti stěžovatelka, považuje za zcela nadbytečné a pro rozhodnutí v dané věci za právně irelevantní. Žalobce upozornil na skutečnost, že stěžovatelka žádný návrh na dokazování neučinila a výslovně souhlasila s tím, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání.

K námitce stěžovatelky ohledně vytváření soukromých archivů stěžovatel uvedl, že s požadovanými zápisy miní pracovat, pročítat jejich obsahy a s odstupem času porovnávat, jaká usnesení zastupitelstva se podařilo v praxi realizovat. O poskytnutí nežádal dle svých slov pouze proto, aby mu doma bez využití ležely. Navíc není dle zákona č. 106/1999 Sb. povinen uvádět důvod, proč o poskytnutí informace žádá.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobce požádal dne 16. 1. 2006 s odkazem na zákon č. 106/1999 Sb. o poskytnutí fotokopii všech zápisů ze všech zasedání zastupitelstva města Smečna konaných v roce 2005. Zároveň požádal o potvrzení předpokládané výše úhrady nákladů s odkazem na ustanovení § 17 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. Přípisem ze dne 30. 1. 2006, č. j. 77/06, byl žalobce informován, že zápisy ze zasedání zastupitelstva jsou zhotoveny v zákonné lhůtě a jsou k nahlédnutí na úřadě města. Dále bylo v přípisu uvedeno, že z žádosti žalobce není známo, zda jsou předmětem žalobcova zájmu všechny informace nebo se jedná pouze o informaci týkající se určitého bodu projednávaného zastupitelstvem, a že na základě tohoto se žalobce může dostavit na úřad a tam nahlédnout nebo si pořídit výpisy či kopie ze zápisů zastupitelstva. Závěrem přípisu byl žalobce informován o ceně za poskytnutí případných kopií dle místní vyhlášky. Na výše uvedený přípis reagoval žalobce dopisem ze dne 1. 2. 2006, v němž poukázal na skutečnost, že v žádosti ze dne 16. 1. 2006 uvedl zcela jasně a jednoznačně, že se jeho žádost o informace netýká jen určitého bodu projednávaného zastupitelstvem, ale všech zápisů ze všech zasedání zastupitelstva v roce 2005, a dále sdělil, že trvá na poskytnutí fotokopii za stanovenou cenu. Zároveň žalobce uvedl, že město svým postupem ve vyřizování jeho žádosti porušilo ustanovení § 6 odst. 1 a ustanovení § 14 odst. 3 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. a že tento postup považuje v souladu s ustanovením § 15 odst. 4 předmětného zákona za vydání rozhodnutí, kterým bylo odepřeno informace poskytnout. Žalobce závěrem sdělil, že proti tomuto rozhodnutí podává dle ustanovení § 16 odst. 1 odvolání. Rada města na svém jednání dne 8. 2. 2006 schválila odpověď městského úřadu na žalobcův přípis a odmítla žalobcovou žádost s odkazem na ustanovení § 14 odst. 3 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. V přípisu bylo uvedeno, že žalobcově žádosti ze dne 1. 2. 2006 nemůže být vyhověno, neboť nebyla specifikována informace, o kterou má žalobce zájem. Městský úřad dále uvedl, že ze zákonné dikce vyplývá, že požadovaná informace se musí týkat konkrétní problematiky projednávané na jednotlivých zasedáních zastupitelstva a že za takovou informaci nelze považovat pouhé zápisy o průběhu zasedání, neboť samotný zápis není informací, pouze informačním prostředkem. Dále bylo žalobci sděleno, že mu bude na městském úřadě v úředních hodinách umožněno nahlédnout do příslušného zápisu, který bude obsahovat konkrétní požadovanou informaci, a že má dále možnost průběžně se seznamovat s předmětnými zápisy na úřední desce. Závěrem byl žalobce informován, že proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti může ve lhůtě 15 dnů od doručení podat dle ustanovení § 16 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. odvolání. Žalobcovo odvolání bylo městu doručeno dne 22. 2. 2006. Stěžovatelka na svém zasedání dne 1. 3. 2006 odvolání zamítla a dne 6. 3. 2006 vydala rozhodnutí o zamítnutí. V něm uvedla, že přezkoumala postup Městského úřadu Smečno a ztotožnila se s ním. V rozhodnutí bylo opětovně uvedeno, že požadovaná informace se musí týkat konkrétní problematiky projednávané na jednotlivých zasedáních zastupitelstva a že za takovou informaci nelze považovat pouhé zápisy o průběhu zasedání.

Proti výše uvedenému rozhodnutí stěžovatelky podal žalobce dne 3. 5. 2006 žalobu. V ní tvrdil, že žádost o poskytnutí kopií zápisů ze zasedání zastupitelstva lze považovat za jednoznačnou žádost o všechny informace obsažené v těchto zápisech, přičemž obsah zápisů, a tím i rozsah požadovaných informací, je dán zákonem o obcích. Žalobce uvedl, že jako občan města S. má právo účastnit se veřejných zasedání zastupitelstva a nahlížet do

zápisů o jejich konání. Žalobce odůvodnil svoji žádost úmyslem archivovat si zápisy pro svoji vlastní potřebu, nebyl však schopen si je vytisknout z internetu, neboť je město touto formou nezveřejňuje. Žalobce dále namítl, že poskytnutí fotokopií připouští ustanovení § 14 odst. 3 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb.

Stěžovatelka ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce měl povinnost blíže specifikovat informaci, o kterou měl zájem. Takovou informaci může být dle stěžovatelky i jednotlivý zápis z určitého jednání, nikoliv však všechny zápisy ze všech jednání. Stěžovatelka upozornila na skutečnost, že je v některých případech povinna informaci neposkytnout. Tuto povinnost by však nebyla schopna splnit například tehdy, pokud by žádost o informace nebyla dostatečně konkrétní. V takovém případě nelze totiž dle stěžovatelky vyloučit, že žádané podklady (zápisy ze zasedání zastupitelstva) mohou samy o sobě, případně ve spojení s dalšími informacemi, obsahovat informace ve smyslu § 11 odst. 1 nebo 2 písm. a) nebo c) zákona č. 106/1999 Sb., které se neposkytují. Dále stěžovatelka namítla, že dle ustanovení § 11 odst. 2 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. nelze poskytnout informace, které jsou zveřejňovány dle zvláštního zákona. Tímto zvláštním zákonem je i zákon č. 128/2000 Sb., o obcích, dle kterého jsou zápisy z jednání zastupitelstva zveřejňovány na úřední desce. Ustanovení § 11 odst. 2 písm. b) je dle stěžovatelky nutno vztáhnout na posuzovaný případ s tím, že zákon kategoricky stanoví, že žádaná informace se neposkytne. Stěžovatelka závěrem uvedla, že obecně formulovaným žádostem o poskytnutí informace nemůže být vyhověno i z ekonomických a personálních důvodů, neboť není možno každému poskytnout všechny zápisy ze všech jednání orgánů obce, byť o ně zatím žádá pouze žalobce. Smyslem zákona není dle stěžovatelky umožnit skladovat či archivovat doma informační prostředky, jak to měl v úmyslu žalobce.

Krajský soud rozhodnutí stěžovatelky zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Soud dospěl k závěru, že žádost žalobce o poskytnutí informací byla srozumitelná, jednoznačně z ní vyplývalo, jaké konkrétní informace jsou požadovány, a nebyly tak dány důvody pro její odmítnutí dle ustanovení § 14 odst. 3 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. V případě, že by zápis obsahoval údaje chráněné (§ 9 a § 10 zákona č. 106/1999 Sb.) či informace, jejichž poskytnutí může povinný subjekt ve smyslu § 11 odst. 1 citovaného zákona omezit, nebo dle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) téhož zákona informaci neposkytne, nemůže dle krajského soudu povinný subjekt odmítnout či odepřít poskytnutí takového zápisu, nýbrž je povinen učinit potřebná opatření nutná k jejich ochraně, např. začerněním příslušného textu. Krajský soud dále konstatoval, že ustanovení § 97 zákona o obcích ukládá obcím povinnost informovat občany o činnosti orgánů na zasedání zastupitelstva a dále jiným způsobem v místě obvyklém. Toto ustanovení však dle krajského soudu neukládá obcím povinnost zveřejňovat zápisy v předem stanovených pravidelných obdobích až do nejbližšího následujícího období a nelze tedy v tomto případě aplikovat ustanovení § 11 odst. 2 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. Plnění povinnosti uložené obcím ustanovením § 97 zákona o obcích zveřejněním zápisu ze zasedání zastupitelstva na úřední desce obecního úřadu nelze tedy dle názoru krajského soudu považovat za zveřejnění informace ve smyslu ustanovení § 11 odst. 2 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. a důvod pro neposkytnutí není v takovém případě dán. Krajský soud také odmítl názor stěžovatelky, že důvodem pro nevyhovění žádosti o poskytnutí informace mohou být nedostatečné ekonomické a personální podmínky povinného.

Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), tuto kasační stížnost podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a uplatňuje v ní kasační důvody dle ustanovení

§ 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Právo na informace zaručuje Listina základních práv a svobod (čl. 17 odst. 1). Dle odstavce 5 tohoto článku jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti, přičemž podmínky a provedení stanoví zákon; tím je zákon č. 106/1999 Sb., v posuzovaném případě ve znění účinném do 22. 3. 2006, tedy ve znění účinném v době vydání rozhodnutí stěžovatelky. Zákon č. 106/1999 Sb., ve znění účinném do 22. 3. 2006, neobsahoval definici informace a povinný subjekt si tento pojem musel při aplikaci zákona č. 106/1999 Sb. vyložit. Jak se již v jednom ze svých rozhodnutí vyjádřil Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 10. 10. 2003, č. j. 5 A 119/2001 – 38, www.nssoud.cz), při výkladu pojmu „informace“ musí povinný subjekt zvolit takový postup, který ve svých důsledcích fakticky nezužuje rozsah ústavně zaručených práv, jinak by se orgán aplikující právo dostal do rozporu jednak s obecnou zásadou výkladu ve prospěch základních práv a svobod a jednak s příkazem šetření smyslu práv a nezneužívání možných omezení (čl. 4 odst. 4 Listiny).

V posuzovaném případě požadoval žalobce poskytnutí všech zápisů ze všech zasedání zastupitelstva konaných v roce 2005, žádal tedy o poskytnutí informace o tom, co je v zápisech za dané období uvedeno, resp. nepřímě o tom, co bylo na jednání zastupitelstva v roce 2005 projednáváno. Stěžovatelka tak sice ve své kasační stížnosti správně uvádí, že zápisy ze zasedání zastupitelstva obsahují celou řadu informací, mýlí se však v předpokladu, že zápis ze zasedání zastupitelstva sám o sobě informací není. Nesprávně také namítá, že ze zákona č. 106/1999 Sb. nelze dovodit, že by žadatelé o informace byli oprávněni požadovat všechny výstupy z činnosti orgánů obce, aniž by specifikovali oblast, o kterou mají zájem. Tento stěžovatelčin názor musí Nejvyšší správní soud odmítnout, neboť zákon č. 106/1999 Sb., a to jak ve znění účinném do 22. 3. 2006, tak i ve znění zákona č. 61/2006 Sb., pouze požaduje, aby žádost byla srozumitelná a bylo z ní zřejmé, jaká informace je požadována. V posuzovaném případě žalobce zcela jasně a srozumitelně požádal o zápisy ze zasedání zastupitelstva konaných v roce 2005 a z žádosti bylo tedy patrné, že požaduje informace v těchto zápisech uvedené. Obecně je možno považovat žádost o informaci za nejasnou či nesrozumitelnou tehdy, pokud ji povinný subjekt je schopen identifikovat a následně vyhledat jen se zjevně nepřiměřeným úsilím. I z těchto hledisek je nutno posuzovanou žádost žalobce považovat za naprosto jasnou a srozumitelnou, neboť požadované informace (zápisy ze zasedání zastupitelstva) byly jednoznačně označeny, týkaly se činnosti povinného subjektu, povinný subjekt je obligatorně pod tímto označením vyhotovuje a lze předpokládat, že u obce o velikosti S. jsou zápisy ze zasedání zastupitelstva za příslušný rok snadno identifikovatelné a vyhledatelné během velmi krátkého časového úseku a jejich poskytnutí není pro povinný subjekt spojeno se zjevně nepřiměřeným úsilím.

Nejvyšší správní soud na okraj poznamenává, že výklad pojmu informace učiněný krajským soudem v napadeném rozhodnutí je možno považovat za výklad v souladu s definicí informace, která byla do zákona č. 106/1999 Sb. včleněna jeho novelou, zákonem č. 61/2006 Sb. Dle ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění zákona č. 61/2006 Sb., se informací pro potřeby tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatelky, že žádané podklady mohou obsahovat informace ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 nebo 2 písm. a) nebo c) zákona č. 106/1999 Sb., ve znění účinném do 22. 3. 2006 (dále již jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), tj. takové informace, které se neposkytují. Krajský soud ve svém rozhodnutí správně uvedl, že povinný subjekt je sám povinen posoudit, zda požadovaný písemný záznam obsahuje takovou informaci (t. j. informaci, která se neposkytuje) a následně učinit opatření nutné k její ochraně, například začerněním příslušného textu. V případě žalobcovy žádosti však stěžovatelka jako povinný subjekt možnost existence takových informací v zápisu ze zasedání zastupitelstva posuzovat nemusela. Dle ustanovení § 93 zákona o obcích je zasedání zastupitelstva obce veřejné, může se ho tedy kdokoliv zúčastnit a veřejnost nemůže být z projednávání vyloučena. Zákon stanoví pouze minimální obsahové náležitosti zápisu ze zasedání zastupitelstva obce, jimiž jsou údaje o počtu přítomných členů zastupitelstva, schváleném pořadu jednání, průběhu a výsledku hlasování a o přijatých usneseních (§ 95 odst. 1 zákona o obcích). Záписы zpravidla obsahují i jiné údaje, nejčastěji o průběhu diskuse nad jednotlivými body programu. Dle zákona o obcích musí být zápis uložen na obecním úřadě k nahlédnutí (§ 95 odst. 2 zákona o obcích) a právo nahlížet do něj a pořizovat z něj výpisy má občan obce, který dosáhl věku 18 let, a fyzická osoba vlastnící na území obce nemovitost, a to za podmínky, že dosáhla věku 18 let (§ 16 odst. 2 písm. e/ a odst. 3 zákona o obcích). Zákon o obcích tak tyto osoby opravňuje k nahlížení do úplné a originální podoby zápisů ze zasedání zastupitelstva obce. V tomto ohledu představuje zákon o obcích *lex specialis* k zákonu č. 106/1999 Sb. a povinný subjekt nemůže ze zápisu ze zasedání zastupitelstva vyloučit žádnou informaci, tedy ani případné informace ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 nebo 2 písm. a) a c) zákona č. 106/1999 Sb., jestliže žádost o poskytnutí informací podává občan obce, jak tomu bylo v posuzovaném případě.

Nejvyšší správní soud dále posuzoval námitku stěžovatelky ohledně důvodnosti žalobcovy žádosti o poskytnutí požadovaných informací. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že žadatel o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb. není v žádném případě povinen jakýmkoliv způsobem zdůvodňovat svoji žádost, neboť takovou povinnost zákon č. 106/1999 Sb. v žádném svém ustanovení žadateli neukládá. Povinný subjekt není oprávněn jakkoliv zkoumat a zabývat se otázkou účelnosti a důvodnosti žadatelovy žádosti či jeho motivy. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelčím tvrzením, že zákon č. 106/1999 Sb. plní funkci kontroly veřejnosti vůči orgánům spravujícím věci veřejné, slouží však také pro volbu postupu každého jednotlivého občana při správě věcí veřejných. Pokud stěžovatelka argumentuje zvýšenými nároky na administrativu, což je v tomto případě pouze hypotetické a nijak nedoložené tvrzení, je možno poukázat na důvodovou zprávu k zákonu č. 106/1999 Sb., která předpokládá zvýšené finanční náklady na straně povinných subjektů spojené s realizací předmětného zákona a případný nárůst počtu zaměstnanců, kteří budou zákon aplikovat. Poskytování informací o činnosti orgánů veřejné moci je v našem civilizačním prostoru obecným standardem demokratických právních států, který logicky vyžaduje jisté finanční zatížení orgánů veřejné správy.

Nejvyšší správní soud i s ohledem na výše uvedené upozorňuje na ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., dle kterého může povinný subjekt místo poskytnutí požadované informace pouze sdělit žadateli údaje umožňující vyhledání a získání zveřejněné informace. Pokud povinný subjekt zveřejní záписы ze zasedání zastupitelstva způsobem umožňujícím dálkový přístup a záписы se tak stanou zveřejněnou informací, která může být vždy znovu vyhledána a získána (§ 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., resp. § 3 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. ve znění zákona č. 61/2006 Sb.), bude moci postupovat dle ustanovení § 6 odst. 1 citovaného zákona a žadateli pouze sdělit údaje umožňující vyhledání a získání

takto zveřejněné informace. Povinný subjekt pak požadovanou zveřejněnou informaci poskytne pouze tehdy, bude-li žadatel trvat na jejím přímém poskytnutí (§ 6 odst. 3 citovaného zákona).

Závěrem se Nejvyšší správní soud zabýval namítaným nesprávným postupem krajského soudu při posuzování vztahu ustanovení § 97 zákona o obcích a ustanovení § 11 odst. 2 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., který by dle tvrzení stěžovatelky měl mít za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Dle posledně citovaného ustanovení povinný subjekt informaci neposkytne, pokud ji zveřejňuje na základě zvláštního zákona a v předem stanovených pravidelných obdobích až do nejbližšího následujícího období. Poznámka pod čarou příkladmo odkazuje na zákon č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, a na zákon č. 6/1993 Sb., o České národní bance, ve znění pozdějších předpisů. Podle zákona o státní statistické službě zveřejňuje Český statistický úřad statistické informace (např. informace o zahraničním obchodu, nezaměstnanosti, cenách či inflaci) v předem stanovených lhůtách (§ 18 odst. 3 zákona o státní statistické službě). Česká národní banka je naproti tomu například povinna jednou za tři měsíce informovat veřejnost o měnovém vývoji (§ 3 odst. 5 zákona o České národní bance). Smyslem ustanovení § 11 odst. 2 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. je ochrana informací, které mají být dle zvláštního zákona zveřejněny v předem stanovených pravidelných obdobích, před jejich předčasným zveřejněním, a tím zajištění rovného přístupu k nim všem zájemcům v jednom okamžiku. Povinný subjekt tak dle tohoto ustanovení informaci neposkytne, jestliže má povinnost ji zveřejnit v určitý čas, který v době podání žádosti ještě nenastal, jinými slovy neposkytne ji až do nejbližšího následujícího období, ve kterém má povinnost požadovanou informaci dle zvláštního zákona zveřejnit. Z toho pak také vyplývá, že po samotném zveřejnění takové informace se výluka dle ustanovení § 11 odst. 2 písm. b) citovaného zákona nemůže uplatnit a povinný subjekt může naopak využít ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. a odkázat žadatele na již zveřejněnou informaci, pokud bude informace v době podání žádosti splňovat definici zveřejněné informace dle ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. (resp. § 3 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. ve znění zákon č. 61/2006 Sb.). Z výše uvedeného vyplývá, že zákon o obcích není zvláštním zákonem, který by povinnému subjektu stanovil povinnost zveřejňovat zápisy ze zasedání zastupitelstva ve smyslu ustanovení § 11 odst. 2 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., k čemuž dospěl v napadeném rozhodnutí i krajský soud ve vztahu k ustanovení § 97 zákona o obcích. Nejvyšší správní soud nadto poznamenává, že nakládání se zápisy ze zasedání zastupitelstva upravuje ustanovení § 95 odst. 2 zákona o obcích, které povinnost periodického zveřejňování nestanoví. Zápis musí být uložen na obecním úřadě k nahlédnutí, čímž však nedojde k jeho zveřejnění ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. (resp. § 3 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. ve znění zákona č. 61/2006 Sb.).

Stěžovatelčinu námitku, že krajský soud nijak nezkoumal konkrétní způsob výkonu její povinnosti dle ustanovení § 97 zákona o obcích, je třeba s odkazem na ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. odmítnout, neboť tuto skutečnost v předcházejícím řízení nijak netvrdila, ani neprokazovala. I kdyby však stěžovatelka zápisy ze zasedání zastupitelstva na úřední desce zveřejňovala, nemůže s ohledem na výklad uvedený v předchozím odstavci argumentovat existující výlukou dle ustanovení § 11 odst. 2 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb.

Nejvyšší správní soud tak s ohledem na výše uvedené uzavírá, že v souzené věci neshledal stěžovatelkou namítaný důvod kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ani namítaný důvod dle písmene d) téhož ustanovení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalobce byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, ve sporu byl úspěšný, a proto mu náleží úhrada nákladů řízení; v projednávané věci jsou představovány odměnou advokátky a náhradou hotových výdajů, za dva úkony právní služby zřejmé ze soudního spisu (převzetí a příprava zastoupení a vyjádření ke kasační stížnosti) a příslušnou paušální náhradu hotových nákladů. Výše odměny byla určena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu

